

LIEFDE IS HET SLEUTELWOORD

Op het einde van 2017 kijken we als Norbertusparochie vanzelfsprekend terug op het afgelopen jaar. Als geloofsgemeenschap zijn we een dynamisch geheel van jong en oud, waarbij veel mensen betrokken zijn, vaak heel actief! De samenwerking tussen de pastores en al die vrijwilligers brengt veel moois tot stand. Samen zijn we heel wat mensen nabij geweest in vreugde én verdriet. We mochten deelgenoot zijn van wat hen ten diepste bezighoudt en bezielt.

Hennie Vester en Joost en Peggy van Riel geven ons in onderstaande interviews, op papier gezet door Louis de Groot, een inkijkje in wat 2017 zo bijzonder voor hen maakte.

Terugkijken in dankbaarheid

Op 12 augustus 2017 overleed Ad Vester. Ad werd geboren op de eerste lentedag van 1931. Na de opleiding aan het seminarie werd hij in 1956 tot priester gewijd. Zelf zei hij: "Ik heb altijd het verlangen gehad mensen dicht bij zichzelf te brengen, zodat ze gelukkiger kunnen worden. Kleine veranderingen, een steen verleggen." Het priesterschap alleen gaf hem hiervoor onvoldoende handvatten. Hij bleef studeren en zich ontwikkelen via sociale en therapeutische studies. Op zoek naar innerlijke stilte verdiepte hij zich onder andere in Tai Chi, een oude Chinese meditatieve bewegingsleer, gekenmerkt door langzame gracieuze bewegingen.

Met Hennie, zijn geliefde, met wie hij in 1969 in het huwelijk trad, kijken we terug op zijn laatste levensjaar en de steun die ze van heel nabij en vanuit de parochie ondervonden.

Een vriendin maakte pastoor Steven Barberien erop attent, dat Ad ongeneeslijk ziek was. "Bij het eerste bezoek klikte het al tussen hen", aldus Hennie. "Steven deed Ad aan zichzelf denken in zijn jonge jaren. Hij hield Ad voor, zijn ziekte niet als een last voor zijn omgeving te ervaren. Ad nam die opmerking serieus. Die prettige wisselwerking tussen hen beiden zorgde voor een fijn contact."

Zeer regelmatig spraken ze elkaar bij Ad en Hennie thuis, soms met, soms zonder haar. Samen kwamen ze tot interessante gesprekken, waarin ook geregeld plaats was voor humor. Als de kinderen toevallig op bezoek kwamen, raakten ze ongedwongen bij het gesprek betrokken. Ad keek steeds weer uit naar de volgende ontmoeting. Zo ontstond een nauwe band tussen Steven en het gezin.

Thuis volgde Ad de zondagse eucharistieviering vanuit de Petruskerk op tv. In de week daarna werden de teksten van de viering in huize Vester besproken. Ad kon daarin ook best kritisch zijn. Elke dag werd samen met een goede vriendin even een moment van rust ingebouwd. Er werd tijd genomen om te bidden en om stil te staan bij de zin van het leven.

Door die intensieve gesprekken met al diegenen die het gezin ondersteunden, groeiden ze nog meer naar elkaar toe. "We zien het nu als een waardevolle tijd, waarop we met veel voldoening terugkijken", aldus Hennie.

Omdat Ad graag het sacrament der zieken wilde ontvangen, stelde Steven voor, dat te doen op een moment dat zijn ziekte hem nog niet te zeer in haar macht zou hebben.

"Wat mij en de kinderen het meest is bijgebleven," memoereert Hennie, "is het moment dat Steven aan de kinderen en mij vroeg of we samen met hem Ad de hand op wilden leggen. Dit was voor ons een heel bijzondere ervaring."

Ad bezig met zijn Tai Chi oefeningen

Twee heel verschillende verhalen, maar zo puur en waardevol! Ze getuigen beide van hoe goed het kan zijn samen op te trekken in en met onze parochie om zo gestalte te geven aan wat er echt toe doet in het leven. Liefde is hier het sleutelwoord.

Liefde, daar draait alles om in en buiten de kerkgebouwen. Liefde, dát is de ware boodschap van Kerstmis en onze liefste wens voor u allemaal in het nieuwe jaar!

Pastoraal team, bestuur en vrijwilligers van de Norbertusparochie

De uitvaart

De kinderen veronderstelden in eerste instantie dat een uitvaart in het crematorium meer mogelijkheden zou bieden om Ad tot zijn recht te laten komen. Echter, Ad zijn voorkeur ging uit naar een viering in de Petruskerk, waarin het thema 'dankbaarheid' centraal moest staan. Voor de invulling had hij ook al ideeën naar voren gebracht.

"We kregen van Steven alle ruimte om er echt iets persoonlijks van te maken", zegt Hennie. In goed overleg en een prettige sfeer werd de viering in elkaar gezet. Steven veranderde op het laatst nog zijn toespraak, zodat die beter aansloot bij het beeld dat hij in de loop der tijd van Ad had gekregen. Zowel Hennie als de kinderen hadden het gevoel, samen met de aanwezigen in de kerk, afscheid te hebben kunnen nemen op een wijze die Ad gewenst had. De vrienden van de kinderen, van wie er velen niet meer zo kerkelijk betrokken zijn, voelden zich geraakt door hetgeen zich in de kerk voltrok. "Alles sloot zo mooi en natuurlijk op elkaar aan, het kwam uit ieders hart," vertelt Hennie. Het raakte haar en vele anderen dat Steven, Ad zijn 'priester-broeder' noemde.

Dat alles heeft ervoor gezorgd dat Hennie weer meer bij de kerk betrokken is geraakt. Ze heeft er het gevoel dicht bij Ad te zijn. De uitgesproken en gezongen teksten inspireren haar om het leven positief tegemoet te treden. Ze nodigen haar uit niet bij de pakken neer te gaan zitten, en helpen haar zo door de moeilijke momenten van het verlies heen. Ze gaat regelmatig op dinsdag naar het Koetshuis naast de pastorie in Diessen. De viering daar bevat alleen basisteksten. "Op den duur ervaar je de daardoor ontstane sfeer als een mantra, wat ook een prettige rust bij jezelf teweegbrengt", aldus Hennie.

Tot slot zegt ze: "Wij als gezin kijken nu terug op een moeilijke maar hele mooie en rijke periode, waarbij ons veel van de wijze lessen van Ad is bijgebleven. Het heeft ons allen rijker gemaakt." ■

Een heel bijzondere dag.....

Vrijdag 29 september 2017 zal voor altijd gegrift staan in het geheugen van Joost en Peggy van Riel en hun kinderen, Tim van zeven en Cas van vijf. Op deze dag beloofden ze elkaar en hun kinderen, te midden van hen die hun lief zijn, officieel trouw. Enthousiast vertellen ze over die bewuste dag.

Peggy en Joost leerden elkaar tien jaar geleden kennen. Eenmaal samenwonend stond de kinderwens voorop. Nu ze ook hun stekje in de Willibrordusstraat te Diessen hebben gevonden en de kinderen op een leeftijd zijn waarop ze bewust kunnen genieten, hadden beiden nog een wens. "We wilden dat iedereen in het gezin dezelfde achternaam zou dragen, en dat wilden we zowel burgerlijk als kerkelijk graag bevestigd zien", zegt Peggy. Het geloof heeft altijd een belangrijke rol in hun leven gespeeld. Om die reden zijn de kinderen ook gedoopt. Van daar dat ze ook in gesprek gingen met de pastoor.

Steven adviseerde hun voor een woord- en gebedsdienst te kiezen. Dan zouden ook Tim en Cas hierin een prominente rol in kunnen spelen. Dat was voor beiden heel belangrijk. De kinderen konden dan maximaal deelnemen en het bruidspaar was zo vrijer in de keuze van geschikte teksten. "Hij dacht op een hele prettige manier mee en gaf adviezen waarmee we echt iets konden", zegt Joost. Toen we naar huis gingen, zei hij: "Maak je niet druk, we maken er echt een mooie dienst van, helemaal naar jullie wens". Ook het koor paste met plezier de liedkeuze aan, om die deels af te stemmen op de jonge gasten.

De trouwdag

Op het gemeentehuis verbond de ambtenaar van de burgerlijke stand hen op heel persoonlijk wijze in de echt. Hierin hadden ook Tim en Cas een leuk aandeel. Daarna werd thuis nog wat gegeten en gedronken. 's Middags vond dan de huwelijksvoltrekking in de Willibrorduskerk plaats. Als eerste kwam Joost met Tim en Cas de door Peggy zelf versierde kerk binnen. Achter in de kerk stelde Steven de kinderen nog even op hun gemak. De vader van Peggy leidde haar naar voren. De kinderen mochten lekker veilig vooraan bij hun ouders op de stoel zitten.

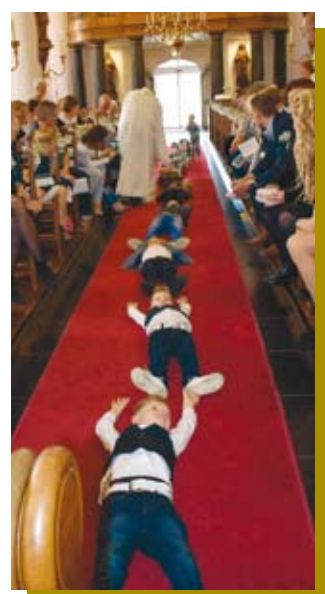
Tim en Cas

Na een hartelijke verwelkoming door Steven las Tim een passend gedichtje voor. Cas liet daarna aan iedereen de sfeervolle platen uit het boek 'Raad eens hoeveel ik van je houd' zien. Oma vertelde het daarbij horende verhaal. De tweede lezing, de bruiloft van Kanaän, kwam uit de kinderbijbel.

Tja, en hoe laat je kinderen ervaren hoeveel je van iemand kunt houden? Steven vroeg het aan Tim en Cas en die maakten dat zichtbaar door zich met uitgestrekte armen heel groot te maken. De pastoor pakte een duimstok en mat hoeveel dat was. "Als je met tweeën van iemand houdt, wordt de liefde nog groter." De kinderen mochten toen in hun feestkleding op de rode loper gaan liggen en Steven mat ook die lengte op. "En als alle kinderen in de kerk samen van iemand houden hoe groot is dan de liefde?" vroeg Steven.

"Het was een prachtig gezicht," zegt Joost, "toen er 14 kinderen achter elkaar op de rode loper lagen en Steven de meetlat gebruikte om te kijken hoe groot die liefde dan wel niet was. Alle kinderen maar ook hun ouders genoten van zoveel enthousiasme."

In zijn toespraak tot het bruidspaar vergeleek Steven het leven van het bruidspaar als volgt. Hij zette drie flesjes op een rij en vertelde: "In het eerste flesje zit olie, in het tweede azijn en in het derde mosterd. Olie maakt soepel en zacht, azijn is zuur, maar werkt ook verfrissend en reinigend. Ze zijn samen goed te mengen, maar je moet er wel aan blijven werken, anders scheiden de stoffen weer. Mosterd staat voor het pittige in het leven en zorgt ervoor dat beiden verbonden blijven."

Alle gasten uitten hun bewondering voor de wijze waarop Steven jong en oud bij de viering betrok, zodat het voor iedereen een echt feest werd. Peggy en Joost omschreven het gebeuren in de kerk als het mooiste deel van de hele dag. "Het voelde als thuiskomen," zeggen ze. "Alle aanwezigen voelden zich welkom en er werd op een creatieve manier met iedereen rekening gehouden."

Afsluiting

Een heerlijk diner in het 'Hof van Solms' te Oirschot, waar de kinderen aan een aparte tafel lekker werden verwend, vormde samen met de muzikale feestavond de afsluiting van een onvergetelijke dag. ■